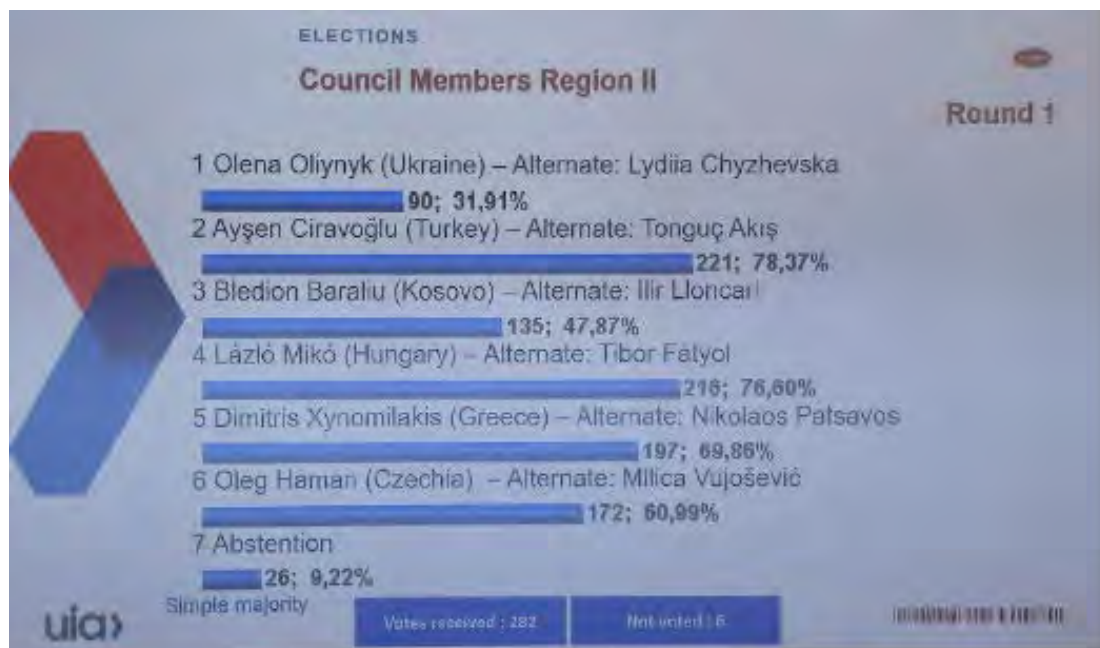

Η εκλογή αυτή έρχεται ως επιστέγασμα της πολυετούς εμπειρίας του κ. Ξυνομηλάκη, εξασφαλίζοντας μια ισχυρή φωνή για την Ελλάδα στα διεθνή κέντρα λήψης αποφάσεων. Με αφορμή την εκλογή του, ο κ. **Δημήτρης Ξυνομηλάκης** δήλωσε:

«Η αρχιτεκτονική δεν είναι απλώς μια τεχνική επιστήμη, αλλά μια κοινωνική ευθύνη, μια πολιτισμική δέσμευση και ένα δημόσιο καθήκον. Σε μια εποχή μεγάλων μεταβάσεων, οι αρχιτέκτονες παγκοσμίως χρειαζόμαστε συνεργασία, απόλυτη διαφάνεια και μια ισχυρή, ενιαία διεθνή φωνή. Αποτελεί βαθιά τιμή η εκλογή μου στο Συμβούλιο της UIA και δεσμεύομαι να εργαστώ για την ενίσχυση του ρόλου του επαγγέλματός μας στην υπηρεσία της κοινωνίας.»

Δυναμική Ελληνική Παρουσία στην Έκθεση του DHUB

Παράλληλα με τις πολιτικές διεργασίες, η ελληνική αρχιτεκτονική άφησε έντονο το αποτύπωμά της στον πολιτιστικό και επιστημονικό διάλογο του συνεδρίου. Το Ελληνικό Τμήμα της UIA συμμετείχε στην κεντρική Έκθεση στο Disseny Hub (DHub) της Βαρκελώνης, σε κοινό περίπτερο της Περιφέρειας II, παρουσιάζοντας την πρωτοποριακή αρχιτεκτονική εγκατάσταση **«More-than-Human Commons»**.

Την επιμέλεια της ελληνικής συμμετοχής είχαν ο Καθηγητής του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων **Γιάννης Ζαβολέας** και η Επίκουρη Καθηγήτρια Αρχιτεκτονικού Σχεδιασμού & Δημόσιου Χώρου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης **Δρ. Δέσποινα Ζαβράκα**. Η εγκατάσταση απέσπασε εξαιρετικές εντυπώσεις, αναδεικνύοντας τη διεθνή δυναμική της ελληνικής αρχιτεκτονικής εκπαίδευσης και εισφέροντας ουσιαστικά στον παγκόσμιο διάλογο για τις σύγχρονες περιβαλλοντικές και κοινωνικές προκλήσεις του δομημένου περιβάλλοντος.

Η «Διακήρυξη της Βαρκελώνης»

Το Συνέδριο, το οποίο συγκέντρωσε πάνω από 10.000 συμμετέχοντες από 130 χώρες, ολοκληρώθηκε με την υιοθέτηση της **«Διακήρυξης της Βαρκελώνης»** (*Becoming: Architectures for a Planet in Transition*). Η διακήρυξη θέτει έξι άξονες-θέσεις της αρχιτεκτονικής κοινότητας απέναντι στην κλιματική κρίση, την κυκλική οικονομία και την κοινωνική δικαιοσύνη, ορίζοντας τη στέγαση ως αδιαπραγμάτευτο ανθρώπινο δικαίωμα.

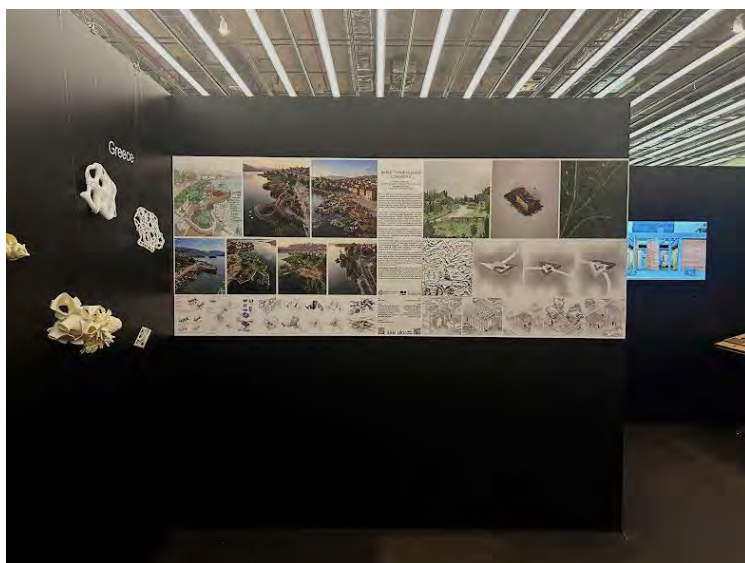
Η επόμενη παγκόσμια συνάντηση ανανεώθηκε για το **Πεκίνο**, το οποίο εξελέγη ως η διοργανώτρια πόλη για το Παγκόσμιο Συνέδριο του 2029.

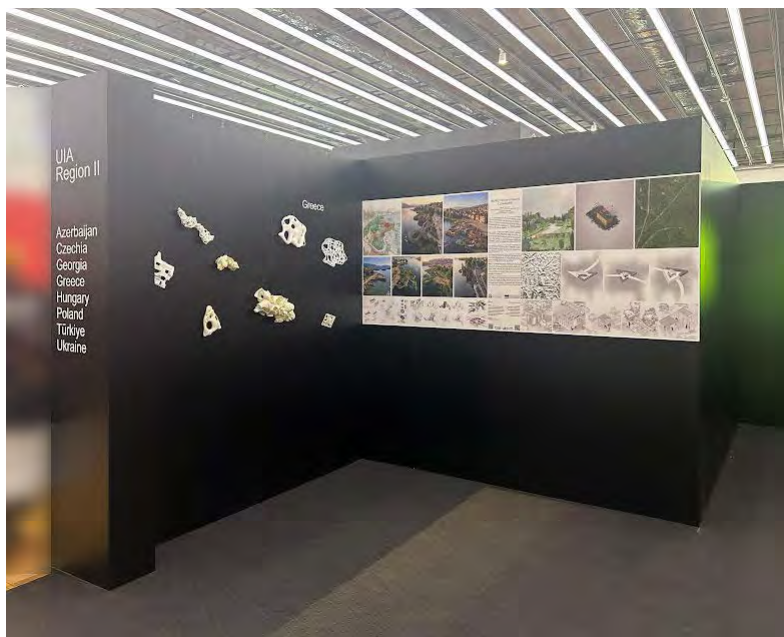
Στο πλαίσιο της συμμετοχής της χώρας μας στο Παγκόσμιο Συνέδριο Αρχιτεκτονικής, που οργανώθηκε από τις 29 Ιουνίου μέχρι τις 2 Ιουλίου 2026 στη Βαρκελώνη, το Ελληνικό Τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Αρχιτεκτόνων (UIA) συμμετείχε στην Εκθεση που έλαβε χώρα στο DHUB, σε κοινό περίπτερο με άλλες χώρες του Region II της UIA, δηλαδή χωρών της Κεντρικής & Ανατολικής Ευρώπης και Μέσης Ανατολής, με την εγκατάσταση: «More-than-Human Commons».

Την εκθεση επιμελήθηκαν, για λογαριασμό του Ελληνικού Τμήματος της UIA, ο Καθηγητής του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Γιάννης Ζαβολέας και η Επίκουρη Καθηγήτρια του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Δέσποινα Ζαβράκα, από το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης αντίστοιχα.

Η συμμετοχή αυτή αποτέλεσε μια σημαντική δράση, η οποία ανέδειξε τη δυναμική της ελληνικής αρχιτεκτονικής εκπαίδευσης στον διεθνή ακαδημαϊκό και επαγγελματικό χώρο. Παρουσιάστηκαν εκθέματα που αποτυπώνουν σύγχρονες προσεγγίσεις στον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό και συμβάλλουν στο διεθνή διάλογο για τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα το δομημένο περιβάλλον.

Επισυνάπτεται οπτικό υλικό από την εγκατάσταση.

Κατά τη Γενική Συνέλευση της UIA στη Βαρκελώνη, η Πράγα επιλέχθηκε ως η διοργανώτρια πόλη για το Παγκόσμιο Συνέδριο Αρχιτεκτόνων και την 32η Γενική Συνέλευση της UIA το 2032, επικρατώντας του Ντουμπάι μετά από σχετική ψηφοφορία των αντιπροσώπων.

Η απόφαση αυτή διαμορφώνει τον επίσημο διεθνή οδικό χάρτη της UIA για την επόμενη εξαετία:

- 2027: Διεθνές Φόρουμ στο Μουμπάι (Ινδία)
- 2028: Διεθνές Φόρουμ στο Ρίο ντε Τζανέιρο (Βραζιλία)
- 2029: 31ο Παγκόσμιο Συνέδριο στο Πεκίνο (Κίνα), το οποίο ανακηρύχθηκε επίσημα και ως Παγκόσμια Πρωτεύουσα Αρχιτεκτονικής UNESCO-UIA για το 2029
- 2032: 32ο Παγκόσμιο Συνέδριο στην Πράγα (Τσεχία)

Η Διακήρυξη της Βαρκελώνης, η οποία διαβάστηκε στην τελετή λήξης του 29ου Παγκόσμιου Συνεδρίου Αρχιτεκτόνων της UIA (Ιούλιος 2026), αποτελεί την κύρια πνευματική παρακαταθήκη της διοργάνωσης. Καθορίζει έναν παγκόσμιο οδικό χάρτη για το επάγγελμα του αρχιτέκτονα, καθώς η διεθνής κοινότητα προετοιμάζεται πλέον για το 30ό Συνέδριο στο Πεκίνο το 2029.

Οι έξι κεντρικές δεσμεύσεις της Διακήρυξης αναλύονται ως εξής:

- Χρόνος (Time): Αναγνώριση του μακροπρόθεσμου κύκλου ζωής των υλικών και των χώρων. Η εστίαση μετατοπίζεται από τις προσωρινές λύσεις στη διαρκή, προσαρμοστική μακροζωία των κατασκευών.
- Ύλη (Matter): Προτεραιότητα στην κυκλικότητα, την επαναχρησιμοποίηση των δομικών υλικών και την επιλογή στοιχείων χαμηλού περιβαλλοντικού αποτυπώματος για τη δραστική μείωση των εκπομπών άνθρακα.
- Ζωή (Life): Σχεδιασμός με βάση τις θερμικές και κλιματικές παραμέτρους για τη συνύπαρξη με όλα τα ζωντανά είδη, μετατρέποντας τα κτήρια από στατικές δομές σε ανταποκρινόμενους, ζωντανούς χώρους.
- Δικαιοσύνη (Justice): Διασφάλιση ότι η ποιότητα, η αισθητική και η ασφάλεια ανήκουν σε όλους και όχι σε λίγους προνομιούχους. Παράλληλα, ενισχύεται η θέση ότι το δικαίωμα στην αξιοπρεπή στέγαση είναι απολύτως αδιαπραγμάτευτο και δεν αποτελεί απλώς ένα χρηματοοικονομικό επενδυτικό προϊόν.
- Κλίμακα (Scale): Γεφύρωση του χάσματος ανάμεσα στην οικειότητα της ατομικής ανθρώπινης εμπειρίας και στις μακροοικονομικές ευθύνες του αστικού σχεδιασμού και των παγκόσμιων οικοσυστημάτων.
- Νόημα (Meaning): Αναζωπύρωση της πολιτιστικής, συναισθηματικής και κοινωνικής αξίας του χώρου, διασφαλίζοντας ότι η αρχιτεκτονική αντανακλά αυθεντικά την ταυτότητα, την αξιοπρέπεια και το κοινό όφελος της κοινότητας την οποία εξυπηρετεί.

"Η διακήρυξη αντικατοπτρίζει τη δέσμευση των επαγγελματιών ανά τον κόσμο για μια αρχιτεκτονική ικανή να ανταποκριθεί στην κλιματική επείγουσα ανάγκη, να εγγυηθεί το δικαίωμα στη στέγαση και να μεταμορφώσει το δομημένο περιβάλλον μέσα από τις αρχές της βιωσιμότητας, της δικαιοσύνης και του κοινού καλού."

Με την παράδοση της σημαίας της UIA από τη Βαρκελώνη στο Πεκίνο, αυτές οι έξι αρχές αποτελούν πλέον το βασικό σημείο αναφοράς για τη διεθνή αρχιτεκτονική κοινότητα σε αυτή την κρίσιμη εποχή πλανητικής μετάβασης

**Becoming What? Threads from UIA 2026 Barcelona <https://www.archdaily.com/1092505/becoming-what-threads-from-uia-2026-barcelona> :*

Μόλις έγινε η πρώτη πόλη στην ιστορία του Παγκόσμιου Συνεδρίου Αρχιτεκτόνων UIA που φιλοξένησε την εκδήλωση δύο φορές. Τριάντα χρόνια χωρίζουν τις δύο διοργανώσεις και η απόσταση μεταξύ τους λέει τόσα πολλά για την μεταβαλλόμενη αυτογνωσία της αρχιτεκτονικής όσο και οτιδήποτε λέγεται από μια σκηνή. Το 1996, το συνέδριο έθεσε την πόλη στο επίκεντρο της συζήτησης, εδραιώνοντας ένα μετα-ολυμπιακό αστικό μοντέλο που θα συνέχιζε να μελετάται και να αμφισβητείται για δεκαετίες.

Το 2026, με θέμα «Γινόμαστε. Αρχιτεκτονικές για έναν Πλανήτη σε Μετάβαση», η Βαρκελώνη φιλοξένησε μια πολύ διαφορετική συζήτηση. Η επιμελητική ομάδα του συνεδρίου - Pau Bajet, Mariona Benedito, Maria Giramé, Tomeu Ramis, Pau Sarquella και Carmen Torres - οργάνωσε το πρόγραμμα γύρω από έξι θεματικές ενότητες: Γινόμαστε Περισσότερο από Άνθρωποι, Γινόμαστε Κυκλικοί, Γινόμαστε Ενσωματωμένοι, Γινόμαστε Αλληλοεξαρτώμενοι, Γινόμαστε Υπερ-Συνειδητοί και Γινόμαστε Συντονισμένοι. Όπως δήλωσαν στο ArchDaily πριν από τα εγκαίνια, η βασική αρχή πίσω από αυτή τη δομή ήταν ότι οι περισσότερες αρχιτεκτονικές αποφάσεις είναι, στην πράξη, πολύ συγκεκριμένες — ποιο υλικό χρησιμοποιείται, τι κατεδαφίζεται ή συντηρείται, πόσο νερό ή ενέργεια καταναλώνει ένα κτίριο — ωστόσο αυτές οι συγκεκριμένες αποφάσεις έχουν πλανητικές επιπτώσεις.

Η ένταση μεταξύ του συγκεκριμένου και του πλανητικού διήρκεσε τις τρεις ημέρες συνεδριών και συζητήσεων, πλαισιωμένες από μια τελετή έναρξης και λήξης που τέντωσε την εκδήλωση σε πέντε ημέρες συνολικά — μέρος ενός ευρύτερου προγράμματος δραστηριοτήτων που ξεκίνησε πριν από το συνέδριο και συνεχίστηκε μετά το κλείσιμό του. Αυτό που προέκυψε δεν ήταν ένα μόνο επιχείρημα, αλλά ένα σύνολο διασταυρώσεων μεταξύ έξι τρόπων θεώρησης του ίδιου υποκείμενου ερωτήματος: πώς η αρχιτεκτονική σχετίζεται με άλλες μορφές ζωής, με τους πόρους, με τους συλλογικούς τρόπους ζωής και με μια βαθύτερη επίγνωση των συστημάτων στα οποία λειτουργεί. Ορισμένα θέματα, ειδικότερα, φάνηκαν άξια να αναλυθούν μόλις έπεσαν οι σκαλωσιές και τα πλήθη διαλύθηκαν.

Από το Σκυρόδεμα στο Πλαίσιο

Σε σύγκριση με τις προηγούμενες εκδόσεις, οι οποίες έστρεφαν περισσότερο την προσοχή τους στο δομημένο περιβάλλον και την υλικότητα, η Βαρκελώνη 2026 μετατόπισε το κέντρο βάρους της προς ευρύτερα θέματα: κοινωνία, φυσικοί πόροι, περιβαλλοντικά συστήματα, πλανητική κλίμακα. Η αρχιτεκτονική εδώ εμφανιζόταν λιγότερο ως μια πειθαρχία αντικειμένων και περισσότερο ως μια πειθαρχία σχέσεων μεταξύ εδαφών, ειδών, οικονομιών και χρόνου. Ακόμη και οι συνεδρίες που ξεκινούσαν από ένα συγκεκριμένο υλικό ή τύπο κτιρίου έτειναν να διευρύνονται γρήγορα σε ζητήματα πολιτικής, εργασίας, οικολογίας ή διακυβέρνησης, σαν το αντικείμενο να μην μπορούσε πλέον να συζητηθεί απομονωμένο από τα συστήματα που το παρήγαγαν και το συντηρούσαν. Αυτή η διεύρυνση δεν ήταν τυχαία. Ήταν, από πολλές απόψεις, το θέμα.

Η Αρχιτεκτονική Είναι... Αμφιλεγόμενη

Αυτό ήταν εμφανές όχι μόνο σε αυτά που συζητήθηκαν, αλλά και στον τρόπο που χτίστηκε το συνέδριο. Δεκαπέντε γειτονικές σκηνές λειτουργούσαν παράλληλα για τρεις ημέρες μόνο στο CCIB, πιο κοντά σε ρυθμό σε ένα μουσικό φεστιβάλ παρά σε ένα συμβατικό συνέδριο. Οι αρχιτέκτονες σπάνια παρουσίαζαν μόνοι τους. Οι ολομέλειες ομαδοποιούσαν έως και έξι ομιλητές διαφορετικών γενεών και πρακτικών σε κοινές συζητήσεις, και οι Κριτικοί Ανταγωνιστές έρχονταν στη σκηνή ειδικά για να ανατρέψουν οποιαδήποτε συναίνεση προς την οποία θα μπορούσε να κινηθεί ένα πάνελ.

Ο τεράστιος όγκος των συνεδριών, των ομιλιών, των ανοιχτών φόρουμ και των παράλληλων συζητήσεων — και η ισχυρή παρουσία ακαδημαϊκών, θεωρητικών και ερευνητικών επαγγελματιών μεταξύ των ομιλητών — κατέστησε σαφές ότι η αρχιτεκτονική παρουσιάζονταν πρωτίστως ως πεδίο συζήτησης, όχι ως ένα σύνολο παγιωμένης γνώσης που έπρεπε να μεταδοθεί. Αυτό μπορεί να ακούγεται προφανές για έναν κλάδο που ανέκαθεν άκμαζε στον διάλογο, αλλά σπάνια γίνεται τόσο σαφές σε μορφή: το συνέδριο δεν μίλησε μόνο για την αρχιτεκτονική. Δημιούργησε μια δομή της οποίας ολόκληρη η φυσική λογική υποστήριζε ότι ο κλάδος εξακολουθεί να μην συμφωνεί με τον εαυτό του και ότι αυτή η διαφωνία αξίζει να κατοικηθεί παρά να επιλυθεί.

Η Έρευνα και ο Σχεδιασμός Είναι Αχώριστοι

Οι περισσότεροι από τους επαγγελματίες που παρευρέθηκαν εργάστηκαν στο σημείο τομής της έρευνας και της πρακτικής, και η «Έρευνα μέσω σχεδιασμού» ήταν μια από τις δομικές ιδέες του συνεδρίου. Όχι έρευνα με την τυποποιημένη, ακαδημαϊκή έννοια, αλλά έρευνα πεδίου: μια διανοητική, αλλά γειωμένη, σχέση με το πλαίσιο. Δώδεκα ομάδες Έρευνας μέσω Σχεδιασμού παρουσίασαν έρευνες διάρκειας ενός έτους μέσω μοντέλων, πρωτοτύπων και εγκαταστάσεων πλήρους κλίμακας στην κεντρική έκθεση, αντιμετωπίζοντας την αρχιτεκτονική ρητά ως μια μορφή εντοπισμένης έρευνας και όχι ως ένα τελικό αποτέλεσμα.

Παράλληλα, τα έργα που παρουσιάστηκαν από το Μπαγκλαντές, την Ινδία, την Ιαπωνία, το Μεξικό, την Κίνα, τον Ισημερινό και άλλα μέρη το έκαναν αυτό ευανάγνωστο επί τόπου. Σε κάθε περίπτωση, ο σχεδιασμός και η έρευνα ήταν άρρηκτα συνδεδεμένες, επειδή και οι δύο ανταποκρίνονταν σε μια μοναδική, συμφραζόμενη πραγματικότητα - περιβαλλοντική, κοινωνική, τεχνολογική ή προγονική - που δεν μπορούσε να αφαιρεθεί χωρίς να χαθεί αυτό που έκανε το έργο σημαντικό εξαρχής.

Συγχώνευση Χωρίς Συναίνεση

Οι έξι θεματικές ενότητες του συνεδρίου — Περισσότερο από τον άνθρωπο, Κυκλικό, Ενσωματωμένο, Αλληλοεξαρτώμενο, Υπερ-Συνείδητο, Συντονισμένο — είναι ποικίλες, αλλά όλες επιστρέφουν σε ένα μόνο υποκείμενο ερώτημα: τη ζωή στη Γη, ιδωμένη μέσα από διαφορετικούς φακούς που αγγίζουν την αρχιτεκτονική και τις πόλεις. Κατά τη διάρκεια του

συνεδρίου, αυτές οι φωνές συγκεντρώθηκαν, συνενώθηκαν γύρω από μια κοινή πλανητική ανησυχία, χωρίς καμία εμφανή τάση προς συναίνεση. Κριτικοί Ανταγωνιστές — προσωπικότητες που προσκλήθηκαν να αμφισβητήσουν το επιμελητικό πλαίσιο μέσα από τις ολομέλειες — το έκαναν σαφές: ο ρόλος τους ήταν να εισαγάγουν τριβές, όχι επίλυση. Αυτό μπορεί να είναι ένα από τα πραγματικά επιτεύγματα της έκδοσης: αναγνωρίζοντας ότι η συναίνεση δεν είναι το ζητούμενο και ότι ένα συνέδριο μπορεί να έχει πολλαπλότητα χωρίς να τη διαλύσει σε ένα μόνο μήνυμα.

Νέες Λέξεις, Παλιά Γνώση

Ορισμένες από τις κεντρικές ανησυχίες του συνεδρίου φέρουν μια αύρα πρωτοτυπίας που αξίζει να εξεταστεί. Θέματα όπως η κυκλικότητα, τα αναγεννητικά υλικά ή οι τρόποι δόμησης που δεν είναι ανθρώπινοι αντιμετωπίζονται, κατά καιρούς, ως αναδυόμενα σύνορα του κλάδου. Αυτές δεν είναι νέες ιδέες - είναι πρακτικές που ορισμένες μη δυτικές κοινωνίες έχουν διατηρήσει για χιλιετίες, πολύ πριν ονομαστούν με αυτούς τους όρους. Η τριβή που αξίζει να ονομαστεί εδώ δεν είναι μια κριτική του συνεδρίου - αυτή η συζήτηση έχει σημασία και είναι καλό που συμβαίνει - αλλά μια υπενθύμιση ότι αυτό που θεωρείται πρωτότυπο στον δυτικό αρχιτεκτονικό λόγο είναι, σε πολλές γεωγραφικές περιοχές, απλώς η συνέχεια.

Αυτό επεκτείνεται σε ένα πιο δομικό σημείο. Η διατύπωση του στόχου ως κίνηση «πέρα από το ανθρώπινο» ή «πέρα από την Ανθρωπόκαινο» είναι από μόνη της μια διατύπωση που έχει τις ρίζες της σε μια συγκεκριμένη γενεαλογία: η Ανθρωπόκαινος είναι μια δυτική έννοια, χτισμένη σε συγκεκριμένους και αποικιακούς τρόπους ύπαρξης στον κόσμο και σχετίζεται με την ετερότητα. Ορισμένες κοσμολογίες δεν έχουν λειτουργήσει ποτέ μέσα σε αυτήν την ανθρωποκεντρική προϋπόθεση. Η ονομασία και η συστηματοποίηση, στα αγγλικά, εντός μιας ευρωπαϊκής επιμελητικής δομής, αυτού που αποτελεί ήδη βιωμένη πρακτική αλλού δεν μειώνει την αξία της συζήτησης — αλλά απαιτεί κάποια μετριοφροσύνη σχετικά με το ποιος λαμβάνει τα εύσημα και ποιος απλώς το έχει ζήσει όλο αυτό το διάστημα.

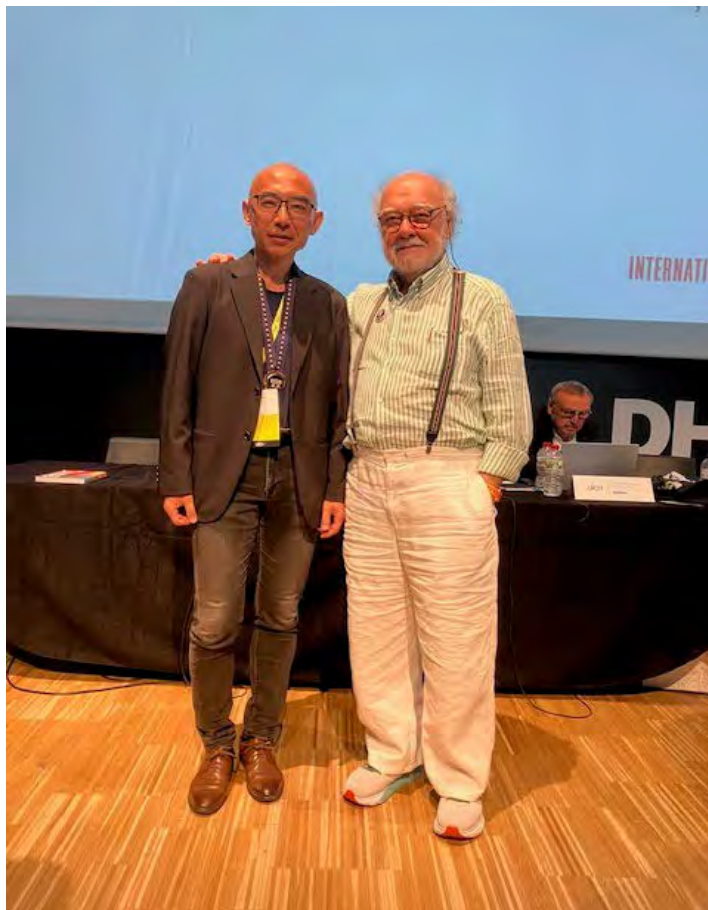
Δεν είναι Τριενάλε

Σε αντίθεση με τις μπιενάλε και τις τριενάλε αρχιτεκτονικής, όπου οι συμμετέχοντες συνήθως παρουσιάζουν έρευνα ή έργα που βρίσκονται ήδη σε προχωρημένο ή ολοκληρωμένο στάδιο, το UIA 2026 Βαρκελώνη έθεσε ως στόχο να φέρει την ίδια τη συζήτηση στην αίθουσα — ακόμη και όταν αυτή η συζήτηση πραγματοποιήθηκε μέσω της αρχιτεκτονικής πρακτικής. Η κεντρική έκθεση ακολούθησε την ίδια λογική: αντί για μια παρουσίαση ολοκληρωμένων έργων, προσέφερε ένα στιγμιότυπο της διαδικασίας. Αυτό ωθεί πέρα από τη συμβατική ιδέα ενός συνεδρίου, προς κάτι πιο διευρυμένο και σκόπιμα αντιφατικό· μια μορφή που αντιστέκεται στην καθαρή επίλυση εκ κατασκευής.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο κύριος χώρος του συνεδρίου ενσάρκωσε αυτή την κατάσταση φυσικά. Το Les Tres Xemenies, ένας παροπλισμένος θερμοηλεκτρικός σταθμός στην παραλία της Βαρκελώνης, είναι ο ίδιος ημιτελής: μια κατασκευή που αιωρείται μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος, της οποίας έχει δοθεί νέα χρήση χωρίς να έχει επιλυθεί πλήρως. Αυτή η ατέλεια

φάνηκε να δημιουργεί ένα είδος προσμονής που κρέμεται πάνω από το συνέδριο: συζητάμε έντονα για την αρχιτεκτονική εδώ και πέντε ημέρες, αλλά τι ακολουθεί;

Η Διακήρυξη της Βαρκελώνης και ο Δρόμος προς το Πεκίνο

Αυτό το ερώτημα βρήκε μερική απάντηση στη Διακήρυξη της Βαρκελώνης, η οποία διαβάστηκε στην τελετή λήξης και διατυπώθηκε από την UIA ως η κύρια πνευματική κληρονομιά του συνεδρίου. Οι έξι δεσμεύσεις της - Χρόνος, Ύλη, Ζωή, Δικαιοσύνη, Κλίμακα, Νόημα - αντικατοπτρίζουν τα έξι Γίγνεσθαι, αλλά μετατοπίζουν την εγγύησή τους: από την ανοιχτή πολλαπλότητα στην σταθερή θέση. «Η στέγαση είναι δικαίωμα, όχι απόδοση της επένδυσης» και «δεν μπορούμε πλέον να είμαστε ανθρωποκεντρικοί» είναι δηλώσεις, όχι παρατηρήσεις. Είναι μια αξιοσημείωτη στροφή για ένα συνέδριο που, καθ' όλη τη διάρκεια του προγράμματός του, φάνηκε να αντιστέκεται ακριβώς σε αυτό το είδος κλεισίματος.

Η σημαία περνάει τώρα στο Πεκίνο, που φιλοξενεί την έκδοση του 2029. Όπως το θέτει η ίδια η διακήρυξη, η ιστορία δεν θα ρωτήσει τι συντάχθηκε στη Βαρκελώνη - θα ρωτήσει τι χτίστηκε εξαιτίας αυτού.

Με εκτίμηση,

ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΑΜΠΙΑΚΟΥΜΚΙΝ του Βίκτωρος,
Διπλωματούχος Αρχιτέκτων Μηχανικός,
Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (1991)
Master of Architecture,
G.S.F.A. Dept. of Architecture & Urban Design, University of Pennsylvania (1992)
Urban Design Certificate,
G.S.F.A. Dept. of Architecture & Urban Design, University of Pennsylvania (1995)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΞΥΝΟΜΗΛΑΚΗΣ
ΔΙΠΛ. ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
Università degli Studi di Firenze - UniFI
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ /
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ (ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ)
ΤΗΛ. 6932760660
e-mail: xynomilakis@gmail.com

Νίκος Πατσαβός
Αρχιτέκτων Μηχανικός ΑΠΘ
Αναπληρωτής Καθηγητής
Διευθυντής ερευνητικού εργαστηρίου CRISIS
Πρόεδρος Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Πολυτεχνικής Σχολής Πανεπιστημίου
Ιωαννίνων

Δρ. Δέσποινα Δ. Ζαβράκα

Αρχιτέκτων Μηχανικός
BA (Hons), Dip. Arch. Mackintosh, ΜΔΕ, Διδάκτωρ ΑΠΘ
Επίκουρη Καθηγήτρια Αρχιτεκτονικού Σχεδιασμού & Δημόσιου Χώρου
Α' Τομέας Αρχιτεκτονικού & Εικαστικών Τεχνών
Τμήμα Αρχιτεκτόνων, Πολυτεχνική Σχολή
Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
W www.auth.gr / E ddzavraka@arch.auth.gr

Dr. Despoína D. Zavraka

Architect
BA (Hons), Dip. Arch. Mackintosh, MLA, PhD AUTH
Assistant Professor of Architectural Design & Public Space
School of Architecture, Faculty of Engineering
Aristotle University of Thessaloniki
W www.auth.gr / E ddzavraka@arch.auth.gr
urban mediations • expanded natures • crafted environs
studio / Kritis 30 TK 54645 / Thessaloniki, Greece / T [2310862842](tel:2310862842)
office / [Anargyron 4](#), TK 55236 / Thessaloniki, Greece / T [6974327979](tel:6974327979)
E ddzavraka@gmail.com / @ddzavraka

Σωτήρης Παπαδόπουλος

Μέλος του ET_UIA, μέλος της WP_ Architecture for All,
Αναπληρωματικό Μέλος του Συμβουλίου της UIA / εκπρόσωπος της RII Πρόεδρος Κριτικής Επιτροπής για τις
υποψηφιότητες των βραβείων «Φιλικόι και Συμπεριληπτικοί Χώροι» (Friendly and Inclusive Spaces Awards), Region II, που
θα απονεμηθούν στο συνέδριο.

Όλγα Πάππα

Μέλος του ET_UIA, Μέλος ΔΣ/ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ, Μέλος της ΕΕΕ-ΑΜ/ΤΕΕ